

Kronieken oktober 2014

De eerste **Effataviering van oktober op 4/10**. Chris VL verwelkomt de Effatagemeenschap en hij nodigt Guido uit ons voor te gaan. Wij zingen lied nr. 112: *"Ik zoek een land waar vrede is, ..., waar mensen hand in hand, tezamen leven, in dat land!"*

De ganse Bijbel gaat daarover: in het Oud Testament ging het om het Beloofde Land, in het Nieuw Testament noemde dat dan het Koninkrijk Gods. Het beeld dat altijd terugkeert over dat Koninkrijk Gods, is dat van de wijngaard. Wijngaarden zijn belangrijk, voor de wijn, ja, maar ook omdat het iets raars is, op het ogenblik dat het zeer warm is, dat alles verdort, dan blijven wijngaarden vlekken groen, die houden het uit! Ook voor het Beloofde Land speelt het beeld van de wijngaard: zie het boek Numeri (Numeri 13,23): de verkenners drongen door tot in het dal Eskol en ze sneden daar een wijnrank af met een druiventros, die ze met twee man aan een stok moesten dragen (dat gebeurt nu nog in processies!). In het evangelie van vandaag speelt Matteüs in op dat verhaal: een landeigenaar legt een wijngaard aan, verpacht die en vertrekt. Als hij zijn opbrengst in ontvangst wil nemen, doden zijn pachters zijn dienaren, ook zijn andere dienaren en zelfs zijn zoon, de erfgenaam! (Matteüs 21, 33-43).

Het is duidelijk: Matteüs is kwaad! Hij wil duidelijk maken dat het Koninkrijk Gods kán gerealiseerd worden, maar de Hoge priesters en de Schriftgeleerden snappen het niet, ze doodden Jezus en dus wordt het Koninkrijk Gods aan anderen gegeven!

We leven niet meer in de tijd van de dood van Jezus, maar het verhaal blijft levend: God gaat op reis, hij vertrekt, niemand heeft ooit God gezien. Kun je hem herkennen? Hij heeft een wijngaard, hij heeft die aan de wereld geschonken, hij heeft een wereld geschonken. Als je dus ziet dat mensen van elkaar houden, dan zie je ook iets van het werk van God. En onze Matteüs zegt: *"Waarom snap je dat niet?"* Als Guido bloemen zou krijgen, en hij vergeet ze, dan is het duidelijk: hij waardeert het geschenk niet. Als hij pralines krijgt, wat hij al veel liever heeft, en hij vergeet ze, dan is het duidelijk: hij waardeert het geschenk niet. Een geschenk moet je aanvaarden en ervoor zorgen. Liefde is zo'n geschenk, dus moeten we ervoor zorgen: dan zie je God aan het werk, je herkent Hem in het geschenk.

Morgen begint de bisschoppensynode: wij hebben voor hen gebeden! Zij zullen met meer dan 250 zijn, er zijn zelfs een tiental leken uitgenodigd! Zij zullen hetzelfde evangelie lezen, hopelijk begrijpen zij dat ze een geschenk (de gift van het luisteren!) krijgen en dat niet voor zichzelf houden ... De paus vraagt dat ze bijeenkomen, niet dat ze overeenkomen, dat ze er een tweetal weken over spreken, ze hoeven geen eindtekst te maken, geen resultaat voor te leggen: het is zeer goed dat er eindelijk over gesproken wordt over het gezin, over seksualiteit, over ... Wij moeten geen revolutionaire wijzigingen verwachten, maar voor België was er toch een rondvraag bij de gelovigen. Volgend jaar is er een nieuwe bisschoppensynode in Philadelphia, dat alles over de manier waarop het Koninkrijk Gods gerealiseerd kan worden. Wij denken aan wie bijeenkomt in Rome en zelf moeten wij ons afvragen wat zij doen met dat geschenk, anders is het een keiharde wereld. En laten wij in een 'zwak moment' voor hen bidden, om Geest!

Wij hebben gebeden dat wij de vruchten van de wijngaard niet voor onszelf zouden houden en gevraagd, aan de Heer van de wijngaard om nog wat geduld: de vruchten zullen rijpen! Het licht van Gods ogen gaat over u op! De Zon van zijn vrede als een nieuwe dag! (lied 29 Zegening)

Koorrepetitie van 10/10. Een kalme repetitie: we herhalen liederen 112, 113, 80 (niet ademen waar het niet mag, maar je moet niet blauw uitslaan! Adem met het koor!), en 28, omdat het lang geleden is. Dan komt de grote brok: Choral 'Werde munter, mein Gemüthe' van Bach, nu helemaal, deeltje voor deeltje inoefenen: een lastige karwei!

Gevi en Effataviering op 11/10. Chrisje verwelkomt de gemeenschap, maar vooral onze vier kandidaat vormelingen, die ze geruststelt: er komt een peter of een meter uit de gemeenschap! Het evangelie (Matteüs 22, 1-13) gaat vandaag ook over het Koninkrijk Gods, dat zal wel ergens in de hemel zijn, we komen er wel later, maar Jezus zegt: *“Neen, het begint hier!”* Maar zoals we weten: God is ‘op reis’, je kunt Hem niet zien, maar je ziet Hem daar waar Hij werkzaam is. Vandaag wordt het Koninkrijk Gods voorgesteld als een feestmaal: de koning maakt voor zijn zoon een feestje klaar, maar hij krijgt hiervoor geen dank van de uitgenodigde gasten; wij kennen dat verhaal wel! Maar er is nog een tweede klein parabeltje aan vast: iemand die naar het feest komt zonder feestkledij, wat wel raar klinkt: je hebt toch niet altijd feestkledij mee? Of is het er een die de moeite niet gedaan heeft?

Het zijn twee bekende parabels, wij knopen er een gedachte aan vast: wij zijn van natuur geneigd te denken dat wij van alle kanten samenkomen ... of zijn wij niet eerder als de eerste genodigden die een smoesje vinden om niet te komen? Vraag: *“Ik word 50 jaar, kom je naar mijn feestje?”* Volgens mijn agenda kan ik niet komen, de garagepoort moet hersteld worden!, dat is belangrijker! En dan willen we nog de situatie uitleggen ook! Wij hebben veel goesting in het Koninkrijk Gods, maar in het hiernamaals, niet nú!

Het is vandaag ook feest: het is **Naamopgave!** Het is de gewoonte dat de kandidaten komen vragen of ze hun plechtige communie en hun vormsel mogen ontvangen. Maar wat gaat die ‘ouwe’ weer allemaal vragen? We hebben zelfs geen tijd om over de vragen na te denken! Er komen ook vragen over onze naam: die kennen we wel, maar wat er achter komt dat weten we niet ... Er wordt ook iemand gevraagd die met de catechumenen meegaat: dat is een oude gewoonte, sedert het ontstaan van het Christendom, en het is nooit gebeurd dat er niemand meegaat! Het is een geschenk van de gemeenschap, net als die kleurvolle kaars, die bij iedere viering zal branden om hen niet te vergeten en voor die vier te bidden, en die ze nu ook aansteken, om beurt, met een beetje hulp van peter of meter.

Wie zijn ‘ze’? **Jade**, ooit hier gedoopt in de Kersttijd, een groene halfedelsteen met sterke geneeskracht, die geluk en gezondheid brengt. Julie, haar grote zus wordt haar meter. Dan **Arne**, de arend, de adelaar, die kracht brengt. Jeroen wordt zijn peter. De derde is **Noor**, of Eleonora: God geeft licht ... Johan VH wil haar peter zijn. De laatste is **Nina**, rein en zuiver, een verkleennaam van Anne: Chrisje gaat met haar mee. Wij bidden voor die vier jonge mensen die zich zullen voorbereiden én voor hun begeleiders, én voor deze gemeenschap, dat ze welkom zijn in het Koninkrijk Gods waar Zijn liefde hen duidelijk kan worden.

Wij bidden om kracht voor die vier jonge mensen die vandaag hun naam hebben opgegeven. Wij danken samen met een buurman voor een nieuwe baby en we wensen hem een mooi begin. Met aandrang bidden we voor al wat leeft in de stilte van ons hart. We bidden voor een vriend met longkanker en voor al die mensen die lijden aan ebola.

Het is Gevi, dus zijn er krentenboterhammen en lekker brood met koffie, thee of chocolademelk.

En nadien stelt Guido, met talrijke projecties, de stand van zaken voor van het ontwerp ‘Voskenslaan’ en verduidelijkt hij al de administratieve moeilijkheden die tot enkele jaren vertraging hebben geleid. Maar, na afwerking, wordt het indrukwekkend!

16 oktober: **Leesclub**, en een gesprek, ingeleid door Henk, over dat moeilijke boek van Huub Oosterhuis: ‘Vriend voor het leven’. Ik vind het een prachtig boek, van iemand die beter niet zou schrijven aan een boek, om het eens ‘uit te leggen’. Sedert ik begrepen heb dat Oosterhuis een dichter is, een woordkunstenaar, die als hij een redevoering geeft, zich hopeloos verstrikt in het zoeken naar het juiste woord, en datzelfde doet als hij een boek schrijft, ben ik nog meer van zijn liederteksten gaan houden. Gelukkig heeft hij geniale mensen gevonden om zijn teksten op muziek te zetten en zijn die liederen een geniale samenwerking van woord en muziek geworden. Ik heb het boek tweemaal gelezen en ik struikel nog steeds over zijn teksten, dus zwijg ik liever.

De volgende leesclub is 15/1/2015 en we lezen de nieuwe, fel vereenvoudigde, vertaling van de protestantse bijbel, pas verschenen: De Bijbel in Gewone Taal. Er komt wel een aanduiding, welke hoofdtukken we zullen lezen!

In de **Effataviering van 18/10** - Caië herinnert ons aan de emoties bij de kerkbrand te Anzegem - lezen we in het evangelie van Matteüs, Hoofdstuk 22, verzen 15-22 dat verhaal over de belasting aan de keizer. We kennen dat wel: enkele mensen, Herodianen, worden naar Jezus gestuurd om Jezus tegen de mensen op te zetten. Antwoordt hij 'ja', dan is het volk tegen hem, antwoordt hij 'neen', dan wacht hem de gevangenis. Maar dat evangelie gaat ook over ons, dus: aandachtig luisteren naar Frans C die het evangelie leest!

Als twee groepen tegen over elkaar staan (denk aan Ierland, de protestanten en de katholieken, aan Israël, de Joden en de Palestijnen, aan Libanon, de christenen en de moslims, aan de politiek, de linksen en de rechtsen, de progressieven en de behoudsgezinden: dan weet je niet meer wie je moet kiezen! De Joden leefden in een door de Romeinen bezet land: wij weten niet wat dat is. Maar hoe ga je om met een bezetter? Heb je honger, hang je de held uit, wordt je gijzelaar? Of wordt je een verrader? De Herodianen zegden blijkbaar: wij zijn bezet door de Romeinen, maar zolang ik mijn kinderen kan te eten geven ... De Farizeeën zegden: neen! Geen belasting betalen aan de Romeinen! Maar geen van beide groepen betaalden graag belasting aan de Romeinen.

Toch stuurden de Farizeeën hun leerlingen en de Herodianen op Jezus af om hem in het nauw te drijven. Maar Jezus zet ze alle twee in de hoek, hij vraagt hen om geld. Maar dat geldstuk, een denarie, mochten ze in de tempel zelfs niet bij zich hebben en toch hebben ze het op zak! Jezus zegt hen: *“Geef aan de keizer terug wat van de keizer is! (de naam van de keizer staat er op!)”* Maar hij zegt ook en daarmee verwijst hij naar de eerste bladzijden van de Bijbel: *“Geef aan God wat van God is!”* Want God maakte de mens naar zijn beeld en gelijkenis: geef dus aan de mensen wat van hen is!

Het leven is dus niet simpel: we rijden soms te hard om ergens op tijd te zijn! We gooien voedsel weg, alhoewel er hongerigen zijn. In Libanon zet men zelfs teveel eten op tafel, gewoon om te laten zien dat men alles heeft! Stel u die vraag voor van Jezus: heb je genoeg betaald voor die kleren, Ziet u enige verbetering in Afrika met al die giften? Zou je het niet beter voor problemen hiér geven? Het is dus niet allemaal zwart of wit: er is veel grijs bij! We moeten dus veel geven aan mensen, aan de ene kant moeten wij nadenken, aan de andere kant moeten wij dóén! Solidariteit begint daar, waar niemand meer alleen staat!

Ook hebben we gebeden voor een persoonlijke intentie, om meer solidariteit met mensen die in armoede leven, voor Mimi die in een ziekenhuis opgenomen is.

Dan is er koffie en een gezellige babbel.

24/10: Koorrepetitie. We zingen in met lied 48 'Heer onze Heer', waarvan de laatste zin altijd de belangrijkste is, met de opdracht: Nu is het aan U! Lied 170 'Halleluja!' hebben we al lang niet meer gezongen: de mannen zijn het koor, de alten en de sopranen hebben hun eigen stem. Het duurt wat voor de mannen begrepen hebben dat ze maar mogen beginnen als de alten ver genoeg zijn! Dan het Choral van Bach! Hugo heeft een nieuwe partituur gemaakt en ons verwezen naar enkele mogelijkheden om afzonderlijk in te oefenen. Naar het einde van de repetitie gaat het al heel wat beter! Als slot van de repetitie: lied 131, een majestueus 'Die ons droeg op adelaarsvleugels'.

De laatste **Effataviering van oktober: 25/10**. Chris VL verwelkomt de gemeenschap. Weer is er een gesprek tussen Joodse groeperingen, die elk hun manier hebben om met de wet om te gaan. Vandaag wordt er een wetgeleerde op Jezus afgestuurd. Vergeet niet dat de joodse wet gelijk

staat aan de Thora, de eerste vijf boeken van de Bijbel en daar hebben ze 613 geboden en verboden uit gehaald.

De vraag van de wetgeleerde is heel simpel. Wij kennen het antwoord! "Wat is het voornaamste gebod in de Wet?" (Matteüs 22, 34-40). Wij moeten maar luisteren naar Mia die de tekst leest. Wat kunnen wij daar uit leren? Joden hebben een heel goede manier om met de Bijbel om te gaan. Zegt men niet dat twee joden, drie meningen over iets hebben? Wij hebben wel wat moeite met dat antwoord. Het is een simpele vraag en het antwoord is: het grootste is ... en een tweede is aan dat eerste gelijk! Wat is het nu?

Stel u de synode over het gezin voor: 150 bisschoppen komen samen. Dat zijn gedoopte mensen die weten dat ze moeten doen wat hun plicht is. Ze mogen zelfs verschillende meningen hebben! Ze moeten niet proberen alles op één hoop te gooien, verschillende meningen zijn mogelijk, die zijn perfect mogelijk. Het is toch zo dat verschillende mensen verschillende meningen kunnen hebben!

Iedereen kent het: 'Shema Yisrael': ik moet God beminnen, 3x per dag te zeggen! En wil dat zeggen dat we na een zware sportieve inspanning of fitness geen douche moeten nemen, om te blijven zoals we zijn, bezweet en al? Je mag dus teksten vinden die alles verduidelijken ... God beminnen met alles wat je hebt en je naaste als jezelf: dat is zeer concreet! Zie naar het boek Exodus (Exodus 22, 20-26): "*Je mag een vreemdeling het leven niet moeilijk maken, want je hebt zelf als vreemdeling in Egypte geleefd!*" Dit komt uit de eerste lezing van vandaag en betekent héél eenvoudig: God beminnen is naar zijn schepselen luisteren! Paulus schrijft zelfs een lied, een hymne daarover, over de liefde, dat je alles moet doen met liefde! God vraagt dus geen offers, wel barmhartigheid ...

In de bezinning horen we het nog eens: we moeten leren leven met onszelf, zonder cynisch te worden, pas dan kun je van de anderen houden!

We hebben gebeden voor mensen die, met Allerzielen in zicht, het moeilijker hebben dan anders en voor al die onuitgesproken gebeden! We vertrouwen ons toe aan Hem, om het woord dat Hij een lieve Vader is, die ons in staat maakt om van onszelf te houden.

Napraten, koffie drinken, denken aan morgen, het ontbijt van de Wereldwinkel met velen in Deinze, het Fair Trade ontbijt ten voordele van de Clemensactie in Congo.

Op 28/10 gaat de eerste **dialogavond over Oecumene** in Effata door. In feite gaat het over een kennismaking met de oecumenische beweging in Gent. Daarvoor moet je eerst elkaar heel wat beter kennen en dus is de voorstelling van Effata (of zijn het de redemptoristen en de geschiedenis van het klooster in de Voskenslaan) door Ludwin belangrijk. Ook Walter Van Wouwe leidt verder in en pastoor Dirk De Backer spreekt over oecumene, wat de interkerkelijke aspecten aangaat. Stephen Murray, pastor van de Anglicaanse kerk en de twee afgevaardigden van de Protestantse kerk vertellen hoe het bij hen reilt en zeilt, wat ze verwachten, hoe hun groep is geëvolueerd, met welke problemen van voorgangers en instroom ze te maken hebben.

Maar als we allen overeenkomen dat het Schriftwoord blijft gelden: "*Waar twee of meer samen zijn in mijn naam, daar ben ik in hun midden, daar is 'kerk!'*" dan weten we dat we er niet alleen voor staan, dat we niet bang hoeven te zijn! Dan kunnen we bidden voor alle gemeenschappen, en bidden dat veel mensen bij die gemeenschap kunnen aansluiten, waar ze zich goed en thuis voelen: 'Draag mij God in barmhartigheid!'

De maand eindigt met een regenachtige dag, voorbode van de verdrietige novembermaand, voorbode van de winter die op komst is Maar we moeten niet bang zijn: de boodschap van Effata, van Stephen Murray en van een lachende Helen Blow!

Wouter, woensdag 29 oktober 2014